

de slemme Utøjssygdomme, hvoraf saa mange af dem led; og naar hun saa' Gutten og Sigrid løbe om imellem dem, ganske som hun selv en Gang havde gjort, med lappede Klæder og hullede Strømper, kunde hun ikke undertrykke en Smule Mismod i en forstærket Følelse af, hvor forskelligt Emanuels og hendes Samliv i det hele var blevet fra det Billede af et Liv i Aandens Verden, som hun i sin Tid havde dannet sig paa Højskolens Bænke, og som hun ved sit Bryllup havde troet at skulle se virkeliggjort.

Gang efter Gang havde hun foresat sig at tale indtrængende til Emanuel om Børnenes Forhold; men endnu havde hun aldrig kunnet faa den rette Frimodighed dertil. Saa snart han traadte ind i Stuen, altid saa glad og tryg og saa ganske opfyldt af sin store Gærning, mistede hun Tilliden til sig selv. Over for hans urokkelige Fortrøstningsfuldhed og den glade Selvopofrelse, hvormed han gav sig hen i sit ophøjede Kald, kunde hun ikke finde Ord for sine dagligdags Bekymringer.

... Hun løftede Hovedet. Inde fra Sovekammeret hørtes pludselig en Række smaa Skrig.

Hun lagde hurtigt Arbejdet bort og rejste sig. Men da hun stod inde ved Guttens Seng, overraskedes hun ved at finde ham i en tilsyneladende